

Pokažený notebook

Hej, co se děje? Koukám do černého monitoru. Prostě, spojení nenavázáno ☹. Tohle se doma neopraví. Musím svůj notebook poslat na opravu. Z hrůzou jsem zjistila, jak jsem omezená, když ho nemám. V učení, v komunikaci, v přehledu, co se děje, všude jsem byla na jedinou out. Škola se celkem vyřešila. Naštěstí jsem se měla učit do předmětů, které mám ve čtečce, takže to bylo v pohodě. Ale co kamarádi, pokec přes skype a FB? Nevím všechny ty důležité novinky, nevím, kdy se sejdem po škole s kámožkou. Kredit na bodě nula po pár hodinách hovoru. Prostě temno. Jeden hloupý notas a takto mi zamával s celým mým životem. Musím to vydržet ještě tři dny.

Jdu parkem. Krásně svítí sluníčko a já se chumílám do šály. Přemýšlím, jak udělám radost kamarádce k Valentýnu. Asi jí něco vyrobím. Miluje medvědy... nebo klíčenku na mobil? Dnes večer budu tvořit. Mám totiž volno. Jak tak přemýšlím,

ani si nevšímnu, že jdu okolo kostela. Až hudba mě vytrhne z přemýšlení. Jen mrknu dovnitř, říkám si, a vcházím.

Tak to byla rychlovka, mám po zpořádku. Dlouho jsem nebyla. Komu by se taky chtělo, že? Ještě u vchodu pozdravím svatého Tadeáše – mého oblíbence. Je patronem v nešťastných situacích. Trochu si postěžuju, že teď potřebuju jeho pomoc, protože bez notebooku jsem opravdu v dost svízelné situaci. Trošku se musím usmívat. Právě jsem taky byla na opravě. Hlásím, spojení obnoveno ☺. Co? Vždyť je pátek a já si mám jít do opravy. Prima, hned musím na chat a vyřídit maily a ... Ále, stejně raději udělám to přáníčko pro Hanku.

Majka St

ZUBAŘ

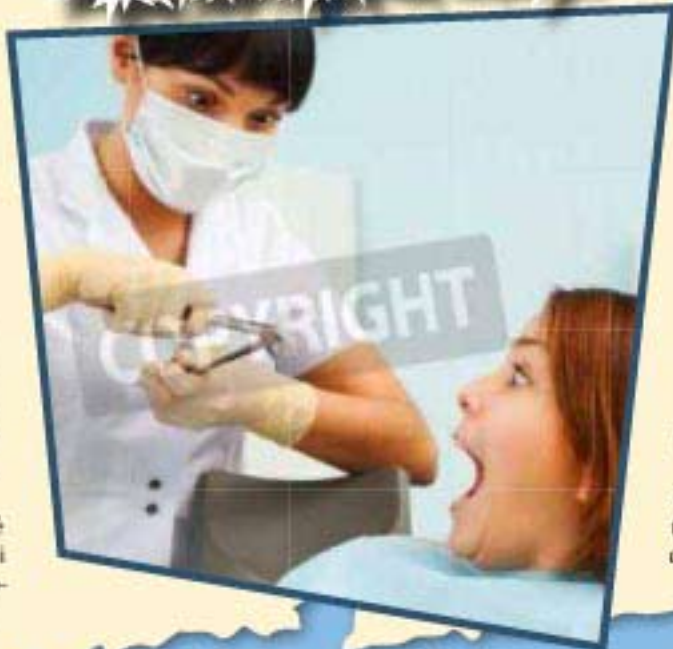
Au! Zabolí zub a já hned sháním zrcátko, abych zjistila, co se mi to v dutině ústní semlelo. A jeje, zjišťuju otráveně, kaz!

Nevím, kdo chodí rád na vrtání zubů, já tedy rozhodně ne. Už jen zvuk vrtačky mě vytáčí, či spíš rozklepává. Hercules by se bál zubaře, což teprve já!

Doktor bere přerůzná štourátka a vrtá se v bolavém zubu, je to nepříjemné i bolestivé, pak zazní ta slibovaná vrtačka a vy jenom zatínáte (pomyslně) zuby a modlite se, aby už to přestalo.

A pak, jako zázrakem, šup, plomba je v zubu, zubař si sundává rukavice a cull se, hodinu na to nekousej. A pořádně si čistí zuby, ať příště zase nemusíme vrtat. A zkus chodit na prohlídky častěji, než jednou za tři roky, co myslíš...

A já kráčím domů, hlavou ještě rozvibrovanou vrtačkou a je mi bláze, jelikož teď už mě ten pitomý zub nebolí a všechno je OK.

Au! Zabolí duše a já hned přemýšlím, jak se mi to přihodilo. A jeje, zjišťuju vyděšeně, hřích!

Nevím, kdo rád zpytuje svědomí, já tedy rozhodně ne. Kolikrát pak narazím na věci, na které jsem tedy narazit nechtěla.

Z hlubin se vynořují různé hříchy a hříšky, je to nepříjemné a kolikrát i bolestivé. Pak zaklapnou dveře zpovědnice a vy jenom prosíte, aby vám bylo odpuštěno, protože jste si ce nikoho nezabili, ale i tak toho máte na srdci víc než dost.

A pak, jako zázrakem, šup, rozhřešení je vysloveno, kněz si sundává štolu a cull se. Nebuď tak nervní, není se čeho bát. Hlavní je si to všechno uvědomit a naplno to říct, však to znáš sama.

A já kráčím domů, hlavou se mi honí slova rozhřešení, a je mi bláze, jelikož mám lehké srdce a všechno je zase OK.